

РЕШЕНИЕ

№ 6656

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. Д.

при участието на секретаря Д. ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. Д. Гражданско дело №
20231110147242 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу П. Т. С., Д. Б.
Д. и Т. Б. Д..

Ищецът твърди, че ответниците в качеството им на съсобственици се явяват
клиенти /потребители/ на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот,
находящ се в /населено място/, аб. № *****. Посочва, че за периода м.05.2019г.-
м.04.2021г. е доставил топлинна енергия до имота, но ответниците не са заплатили
нейната стойност. Твърди, че с оглед неплащането на задължението на падежа, са
изпаднали в забава и дължат и мораторна лихва. Поддържа, че е извършена и услугата
дялово разпределение в периода м.07.2020г.-м.04.2021г., чиято цена също не е
заплатена от ответниците и за която също се дължи мораторна лихва.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответниците
да бъдат осъдени да заплатят разделно при дялове 2/4 части за П. С. и по ¼ част за Д. Д.
и Т. Д. следните суми: **1509,89лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода
01.05.2019г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от 24.08.2023г. до окончателното
плащане, **383,18лв.** – мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2020г.-
01.08.2023г., **15,20лв.** – цена на услугата дялово разпределение за периода
01.07.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от 24.08.2023г. до окончателното
плащане, **и 3,91лв.** – мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2020г.-
01.08.2023г.

Ответникът П. С. не е подал отговор на исковата молба.

Ответниците Д. Д. и Т. Д. са подали отговор на исковата молба в
законоустановения срок. Твърдят, че нямат качеството на потребители на топлинна
енергия за имота, тъй като адресната им регистрация е на друг имот и никога не са
живели и ползвали процесния такъв. Посочват, че в имота винаги е живял ответникът
П. С., който продължава да живее в него и към настоящия момент. С оглед на това
считат, че няма правно основание, на което да дължат сумите.

Съобразно изложеното, молят за отхвърляне на предявените искиве спрямо тях.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – /фирма/ изразява становище за основателност на претенциите.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни искиве с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По делото е изискан и представен договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ с № 78, том 1/01.10.1980г., съгласно който Министерство на вътрешните работи продава на М. Т. $\frac{1}{2}$ идеална част и на С. П. и П. С. по $\frac{1}{4}$ идеална част от процесния имот. М. Т. е починала на 01.01.2013г., като е оставила за свои законни наследници дъщерите си – С. П. и П. С., от което следва, че същите са придобили по наследствено правоприемство притежаваната от майка им $\frac{1}{2}$ идеална част от имота или по още $\frac{1}{4}$ част от него. С оглед на това, към 01.01.2013г. двете сестри са станали съсобственици на имота при равни дялове от по $\frac{1}{2}$ идеална част. С. П. е починала на 25.11.2015г., като е оставила за свои наследници по закон съпруга си (починал на 31.10.2018г.) и двете си деца – Д. Д. и Т. Д.. Може да се приеме, че по силата на наследствено правоприемство от родителите си, ответниците Д. Д. и Т. Д. са придобили общо $\frac{1}{2}$ идеална част от имота или всеки от тях по $\frac{1}{4}$ идеална част. Следва да се има предвид, че по делото собствеността върху имота не се оспорва, като спорен е въпросът относно реалното му ползване. Ето защо, съдът приема, че през процесния период ответникът П. С. е бил собственик на $\frac{1}{2}$ идеална част от имота, а ответниците Д. Д. и Т. Д. на по $\frac{1}{4}$ идеална част от него.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

С оглед горните задължителни разяснения и установените по делото факти, съдът намира, че собствениците на имота, който е топлофициран, са подразбираните клиенти на топлинна енергия и съответно дължат заплащане на нейната стойност. Обстоятелството, че ответниците Д. и Д. имат адресна регистрация на друго място и фактически не живеят в имота, не ги освобождава от отговорност спрямо доставчика на

топлинна енергия, доколкото спрямо него същите се явяват материално легитимирани по продажбеното правоотношение. След като няма изрично сключен договор за доставка на топлинна енергия с фактическия ползвател на имота, включително, когато е един от съсобствениците, отговорността за цената на потребената енергия спрямо кредитора се носи от всички. Фактическото ползване би имало значение във вътрешните отношения между тях, като за някои от съсобственици биха се породили регресни права, в случай че заплатят част от задълженията, без да са употребили топлинна енергия, но спрямо доставчика на топлинна енергия фактическото ползване няма отношение в случая. Ето защо, ответниците Д. и Д. са материално легитимирани да отговарят за процесните задължения.

Възраженията на ответниците са свързани единствено с материалната им легитимация по делото, но не и със стойността на доставената топлинна енергия, поради която причина и не е допуснатата техническа експертиза. От събраните писмени доказателства се установява, че имотът е топлоснабден, както и че е доставена топлинна енергия през процесния период на претендираната стойност /л. 119-121/. С оглед на това, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят нейната стойност от 1509,89лв. според притежаваните дялове в съсобствеността, а именно $\frac{1}{2}$ (2/4) част за първия и по $\frac{1}{4}$ част за другите двама.

Ответниците, чиято е доказателствената тежест, не твърдят и доказват да са погасили паричните задължения на падежа, поради което са изпаднали в забава и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължат законна лихва. В ОУ е посочен моментът на настъпване на изискуемостта /чл. 33, ал. 1 и 2/ и от деня, следващ деня на падежа, се дължи мораторна лихва. На основание чл. 162 ГПК съдът, с помощта на интернет калкулатор, намира, че мораторната лихва върху дължимата главница възлиза на претендираната сума от 383,18лв. за периода 15.09.2020г.-01.08.2023г., поради което и този иск се явява изцяло основателен.

По отношение иска за заплащане на услугата дялово разпределение:

Съгласно задължителните за страните общи условия към договора за продажба на топлинна енергия, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС. **Клиентите заплащат на продавача (тоест на топлофикационното дружество) стойността на услугата “дялово разпределение”, извършвана от избрания от тях търговец.**

По делото са представени протокол от проведено ОС на етажните собственици, на което е взето решение за сключване на договор за извършване на услугата дялово разпределение с третото лице – помагач /л.14-22/. Представен е и договор за извършване на услугата /л.12-13/. Видно от представените отчети и изравнителни сметки /л. 119-122/, това дружество е продължило да извършва услугата и към процесния период. Ето защо, ответниците дължат на продавача - ищцовото дружество (съгласно изричната клауза от общите условия) и цената на тази услуга. От събраните писмени доказателства се установява, че нейният размер за периода м.07.2020.-м.04.2021г. възлиза на претендираната сума от 15,20лв., поради което и този иск се явява изцяло основателен.

Искът за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение се явява недоказан, поради което същият подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноски имат и двете страни съразмерно на уважената и отхвърлената част от исковете спрямо всеки от ответниците.

Ищецът е доказал разноски от 121,00лв. за държавни такси и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100лв., или общо 221,00лв. Съразмерно следва да му се присъдят 220,55лв.

Ответниците не са доказали извършването на разноски в производството.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД П. Т. С., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, Д. Б. Д., ЕГН: *****, и Т. Б. Д., ЕГН: *****, и двамата с адрес: /населено място/, да заплатят **разделно** при дялове **2/4 части** за П. С. и по **1/4 част** за Д. Д. и Т. Д. на /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, следните суми: **1509,89лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. до имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, ведно със законната лихва от 24.08.2023г. до окончателното плащане, **383,18лв.** – мораторна лихва върху горната главница за периода 15.09.2020г.-01.08.2023г. и **15,20лв.** – цена на услугата дялово разпределение за периода 01.07.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от 24.08.2023г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **220,55лв.** – разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **3,91лв.**, представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2020г.-01.08.2023г. върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2020г.-30.04.2021г. в размер от 15,20лв.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - /фирма/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____